

במבט מרוחק על המדיניות הישראלית, אפשר לטעון כי לזהותו של ראש הממשלה חשיבות שולית בלבד: הוא פועל בסדר כה נתון של אילוצי פנים וחוק, עד שנכפית על ישראל רציפות בסיסית והמשכיות. זו גישה המבטלת את מקומו של היחיד בהיסטוריה, או לפחות את מקומו של היחיד הישראלי, להבדיל מזה של מנהיגי מעצמות (ועל כן בחירות לנשיאות באמריקה חשובות לישראלי יותר מבחירות לראשות ממשלת ישראל). לעומתה, הוכיח שרון בעבר כי הוא מהיחידים שפעילותם בתוך מערכת יכולה לשנות את כיוונה או את עוצמתה. במלחמת לבנון, כמובן -

בלעדיו היא לא היתה מתחורלת, ושרון עצמו מודה בכך, בלי משים, בתופסו מחסה מאחורי תכנונים מבצעיים מימי שריהביטחון שקדמו לו (ושבניגוד לו, לא אישרו, ולא רחקו בממשלה לאשר, את המעבר מתכנון לביצוע). הוא עשה זאת בימי יחידה 101 והצנחנים, כאשר כל דרג כפוף היה לוחמני מהממונה עליו - הרמטכ"ל דיין יותר מברגוריון, המג"ד שרון מדיין, ומפקדי הפלוגות, כמאיר הרציון ורפאל איתן, יותר משרון. זו היתה תרומה חיונית לקימום רוח להחימה של צה"ל השפוף ולמימוש מדיניות הדרדרות של דיין אל "הסיבוב השני"; זמן רב מדי בלט אצל שרון קיבעון ההתרפקות על הימים האלוציים ההם, כשהדמיון הפליג הרחק מחישובים קמעונאיים של יחסי כוחות והמתכננים במטכ"ל חלמו על חטיבת הצנחנים 202, הפושטת בפיקוד שרון על בירות ערב ומשעברת את המזרח התיכון לעוצמה הישראלית. התבניות חוזרות אצל שרון מתקופה לתקופה ומתפקיד לתפקיד: מיתוס 40 הקילומטרים של טווח התותח והקטיושה נולד אצלו בפיקוד הדרום, בגורת הערבה, בפשיטה על המשטרה הירדנית בצאפי, שממנה הופגזה ישראל.

26.1.01

דין כהן